

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΥΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Αθήναις φρ. 18—*Εν δε ταῖς ἑκαρ. φρ. 16—*Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ἐπρόκειτο νὰ ἐπανεέλθωμεν τὴν παρασκευὴν λίαν πρῶτῃ, ἀλλὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Ἑταιρίας κωλυθέντος ἐκτάκτως καὶ μὴ προσεγγίσαντος εἰς Πάρον, ἤναγκά σθημεν νὰ ἐπανεέλθωμεν ἐκ τῆς μικρᾶς ἐκδρομῆς μας τὴν Κυριακὴν. Τοῦτο προεκάλεσε τὴν μὴ ἐκδοσὶν ἐνός φύλλου εἰς τὴν τακτικὴν τοῦ ἡμέραν, ἐφ' ᾧ καὶ ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν, πρῶτην φορὰν παρέχοντες αὐτοῖς ἀφορμὴν παραπόνου. Εὐκαιρίας τυχούσης, θέλομεν θεραπεύσει τὴν ἔλλειψιν ταύτην.

Συνάμα σπεύδομεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἀναπληρώσαντας ἡμᾶς συνεργάτας μας, ἰδίᾳ δὲ τὸν ἀγαπητὸν φίλον μας κ. Κωνσταντῖνον Ἱεροκλῆν, τέρψαντα ἀφθόνωσ τὸ δημόσιον διὰ τῆς τόσον βαθείας καὶ ψυχαγωγικῆς πεζογραφίας του.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΔΙΑΤΙ ;

Ἄπορεϊ ὁ «φορολογούμενος» τῶν Πατρῶν, ἡ ἐγκριτωτέρα ἴσως τῶν ἑπαρχιακῶν ἐφημερίδων, πῶς ἐνῶ ἡ κατάληψις τῶν νέων ἑπαρχιῶν ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον τῶν γεγονότων μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ Βασιλείου, τόση ἐν τούτοις ἀδιαφορία ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ παρακολουθεῖ αὐτό; Ἄπορεϊ διὰ τὸ φαινόμενον, ὅπερ δικαίως ἐκλαμβάνει πολυσήμαντον, καὶ προσκαλεῖ τοὺς δημοσιογράφους τῆς πρωτεύουσας, οὗς ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ του ἐκλαμβάνει τὸ ἑπαρχιακὸν φύλλον ὡς ἀπαιρολόγους τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας, νὰ μελετήσωσι τὸ φαινόμενον καὶ ν' ἀποφανθῶσι περὶ αὐτοῦ. Οἱ δημοσιογράφοι τῆς πρωτεύουσας ἐσιώπησαν* καὶ ἵνα μὴ ἐκληφθῇ ἅπας ὁ τύπος ὡς ἀγενῶς παρερχόμενος τόσον κολακευτικὴν πρόσκλησιν, θ' ἀποπειραθῶμεν ἡμεῖς νὰ λύσωμεν ἐφ' ὅσον δυνάμεθα τὴν ἀπορίαν τοῦ «φορολογουμένου».

ὑπὸ εὐλαβείας καὶ δέους πρὸς φαινόμενον παράδοξον, ἐνσκηπτον μετὰ μεγαλειότητος ὡς παρεκτροπὴ τῆς τροχιάς τῶν φυσικῶν νόμων, ἐὰν ἀκριβῶς ἐβλεπε τὴν ἐναντίον τῆς παρούσης ψυχολογικῆν κατάστασιν ἐπικρατοῦσαν παρὰ τῶ ἑλληνικῷ λαῷ. *Ἄν ὁ πρῶτος Ἑλλῆν στρατιώτης εἰσερχόμενος εἰς γῆν ἡπειρωτικὴν, ἀν τὸ πρῶτον εἰς φοῦριον τουρκικόν, ἀλλὰ τοῦ ὁποῖου οἱ λίθοι ἀπ' αἰῶνων ἐζυμώθησαν καὶ συνεπάγησαν δι' αἵματος ἑλληνικοῦ, ἀνυψομένη ἡ ἑλληνικὴ σημαία, ἀν οἱ ψαλμοὶ καὶ οἱ αἶνοι τῶν ὑποδοῦλων ἱσρέων ἐν παλμοῖς καὶ θωπεῖαις δοξολογοῦντες τὴν ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν καὶ αἶροντες αὐτὴν ὑπερῆσαν μετὰ τῶν γονάτων τοῦ Ἰψίστου, ἀν αἱ νεαραὶ τοῦ Ἔθνους Ἑλλήδες συγκεντρώσασαι ἐνιαυτὸν ἢ ἐνιαυτοὺς τὸν βίον καὶ τὴν ὑπαρξιν καὶ τὸ μέλλον εἰς τὴν λόγχην καὶ τὸ ζῆφος τοῦ ἐπιστράτου, εὐθυμοὶ ὅμως μετὰ κακουχίας καὶ πάλιν βυβάνειον κατὰ τῆς μονοτονίας καὶ τῆς ἀλλῆς ἀπογοητεύσεως, συναπαρτίζοντες τὰς φάλαγγας τοῦ στρατοῦ τῆς καταλήψεως, ἀν ἡ Ἄρτα, τὸ δομοκὸν καὶ τὸ Φανάρι καὶ τὰ φάρσαλα πύρινον ἀσπασμὸν ἐντός φακέλλου ἐκ δακρύων ἐκστάσεως πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα πέμποντα, ἀν ταῦτα πάντα λεγομεν τὰ γενόμενα, τὰ γινόμενα, κατῶρθον νὰ συγκινήσουσ τὸν ἑλληνικὸν λαόν, καὶ νὰ τὸν ἰσπασάσουσ, ἔστω καὶ ὑπὸ νάρκης ἐν καταστάσει παντελοῦς παραλισίας εὐρισκόμενον, ἀπὸ τῆς σταφίδος, τοῦ τύφου, τῶν συμφερόντων καὶ τῆς πολιτικῆς, καὶ νὰ τὸν κυλίσουσ νεκρὸν ἀκόμα ν' ἀσπασθῇ τὰ κράσπεδα τῆς ἐξεγερθείσης θησαυλικῆς ἐλευθερίας — τότε, ἀλλὰ μόνον τότε, τὸ φύλλον τῶν Πατρῶν ἠδύνατο νὰ τρίβῃ ἐπὶ ὤρας τοὺς ὀφθαλμοὺς, διαφιλονεικοῦν ἐμμανῶς με αὐτοὺς τὴν ἀντίληψιν τοῦ φαινομένου, καὶ σκεπτόμενον ἀν εἶνε ὄραμα ἢ πρῶγματικότης, ἀν εἶναι ὄνειρον ἢ γεγονός.

*Ἄλλοτε ἦτο ὁ ἐνθουσιασμὸς ἑλληνικώτατον προϊόν. Ἡμεῖς οἱ ἐν τοῖς συλλογισμοῖς ἡμῶν ὑπὸ τῶν συμπερασμάτων τῆς ἐπιστημονικῆς φιλοσοφίας ὀδηγούμενοι, ὅταν ἀναπτύσσοντες τὰ ἱστορικὰ τοῦ παρελθόντος φύλλα τρυφῶμεν εἰς τὸ ἄρωμα τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀντλοῦμεν τὴν πεποιθῆσιν ὅτι τῶν μεγάλων ἰδεῶν, αἰσθημάτων, παθῶν καὶ πράξεων, ὧν γέμει ὁ ἀρχαῖος βίος, εἰς τῶν σπου-

*Εν πρώτοις, ἡ πατρινὴ συνάδελφος, ὄφειλε νὰ κυριευθῇ

δαιοτέρων παραγόντων ήτο και ο ένθουσιασμός. Αυτός...

του του εκάιν και του «Τσαϊλντ Χάρολν». Και τώρ ή Έλλάς πατροκτονοῦσα...

Τήν κατάραν αυτήν από δυσοράτου βάθους διαφθοράς...

Ο ένθουσιασμός εγέννησε την Έλλάδα. Αγαλύσατε τας τέσσαρας αυτές λέξεις...

Από της συστάσεως του Βασιλείου, ο ένθουσιασμός εκηρύχθη...

Τοιοῦτος λόγος, δύναμιν κρύπτων, είναι ο λόγος οτι ο ένθουσιασμός...

Βεβαιώθη ότι αν συντελέση τις προς παραγωγήν ιδεών...

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΝΤΕΡΑΣΤΗΣ.

Τό χωρίον Όρτάκιό σχηματίζει μικρόν έν τῷ Βοσπόρῳ...

της Σουλτανικής Ιδιοτροπίας. Η έορτή της Γαλλικής Δημοκρατίας...

Βεβαιώθη ότι αν συντελέση τις προς παραγωγήν ιδεών...

ή αίσθημάτων, αν κατορθώση να φαντασθή κόσμον υπέρ...

Προστίθενται νέοι αδελφοί έν Θεσσαλία; Τι με τοῦτο; Ο κ. Σούτσος...

Όχι τὰ Γέμπη, αλλά τόν Βόσπορον και τήν άγιαν Σοφίαν...

Καλεσθέν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Τόν αίματηρότερον φόρον, έν τὰ άθηναϊκά σπλάγγνα ήδύ...

έντός γαστρῶν όλοχρύσων, κρίνοι και ρόδα απέπεμπον εὐωδίας...

ἐφύοντο πυκναί όλόμαυραι τρίχες. Η άπάντησι δ' αὐτοῦ...

Γέλωε βραχύς όσον και άθῶος υπήρξεν ή άπάντησις της...

1) Σ. Σ. Μη χάνεσαι και δέν έχάρητε τίποτε!

κατα τῆς ζωῆς του παρήρχοντο ἐν τῇ ιδιότητι ὡς πολίτου καὶ τὸ ὑπόλοιπον μόνον ἐν τῇ ιδιότητι αὐτοῦ ὡς ἀτόμου. Κατασκευάσμα τῆς ἰδίας ἐργασίας του, νεαρῶτατος εἰς περί-βλεπτον ἀνῆλθε περιωπὴν μεταξὺ τῶν συναδέλφων του καὶ τὴν ἐπιζήλον αὐτοῦ κατάστασιν διεφλέγετο ὑπὲρ τῆς κοι-νωνίας μᾶλλον ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ νὰ ἐκμεταλλευθῆ. Δὲν εἶχε θεῖσιν καὶ αὐτὸς μεταξὺ τῶν ἐπιζώντων ἐγνωστών!

Τώρα ἤρχισαν σπουδαῖα ὄργανα, ὡς ἡ «Πρωτα», νὰ ζη-λευοῦν τὰς ἀμάξας αἰτινες ἐδόθησαν εἰς τοὺς παρὰ τῇ ἀστυ-κλινικῇ μαθητευομένους διδάκτορας τῆς Ιατρικῆς! Ἴσως θὰ ἤθελον οἱ συντάκται τοῦ φύλλου τούτου νὰ δοθῆ καὶ εἰς αὐ-τοὺς ἀμάξα διὰ νὰ γράφουν τὰ διάφορα των! Νομίζομεν ὅτι αὐτοὶ οἱ μαθητευόμενοι διδάκτορες εἶνε ἐνίοτε πολὺ καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς μὴ μαθητευομένους καὶ βαρεῖς κομπο-γαννίτας, ὑπὲρ ὧν ἴσως φροντίζει τὸ ὄργανον τοῦ κ. Δηλι-γιάννη.

Ἀργυρῶν παρένθεσιν ἤνοιξαν εἰς τὸν βίον των ἡ πολυ-θέλητος δεσποινίς Ἀμαλία Κρίστα καὶ ὁ διακεκριμένος νέος κ. Νικόλαος Οἰκονόμου ἐκ τῶν γνωστών ἀδελφῶν οἰνο-ποιῶν τελείαντες τοὺς ἄρραβῶνας αὐτῶν. Τοῖς εὐχόμεθα ἐν ὕλῳ νὰ κρούσῃ καὶ τὴν χρυσοῦν περίοδον τοῦ γάμου των.

Διαβιβαζόμεν εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ ὕδατος τῆς Και-σαριανῆς κ. Ἀνδρέαν Καμπᾶν πρὸς ὃν τρέφομεν ἰδιάζουσιν ἐκτίμησιν ὅτι εἰς πολλὰς οἰκογενεῖας ἤρχισε ἀπὸ δύο τριῶν ἡμερῶν νὰ σχηματίζεται πεποιθῆσιν ὅτι τὸ ὕδωρ πωλεῖται νοθευμένον. Ἐὰν πραγματι ἐνεφιλοχώρησε καὶ ἐνταῦθα δό-λος, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τοῦτο γίνεται ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κ. Καμπᾶ, ἀνωτέρου τοιοῦτων κερδοσκοπικῶν ἀποπειρῶν. Διὰ τοῦτο ἐριστώμεν τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τῶν ὑδροκομι-στῶν.

Ὁ κρότος ἀνοιγομένης θύρας ἀφύπνισε μετὰ τέταρτον ὥ-ρας ἐκ τῆς νάρκης τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων, ὅστις μει-διῶν εἶπε,

— Καλῶς ἤλθεσ Ὁσμὰν πασᾶ μου. Κάθισε.

Ἐντὸς δύο λεπτῶν εἰς παρακείμενον δωμάτιον ἐνεδύθη ἡ Α. Μ. εὐρωπαϊκὴν στολὴν ὑπερευρεμένη ὑπὸ πλειάδος ὑ-πηρετῶν καὶ ἀκολούθως ἐδραμεν εἰς τὸν ἀναμένοντα Ὁσμὰν διατάξας ἀναψυκτικὰ ποτὰ καὶ τσιμποῦκι.

Ὁ μετὰ τῆς Α. Μ. καθήμενος Ὁσμὰν πασᾶς δὲν εἶναι ἄλλος ἢ ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Πλεύρας, ἐκεῖνος δηλονότι τοῦ ὁποίου ἅπανα ἡ δόξα συνίσταται ὅτι ἀπέκρουσε τὸ πρῶτον τὴν τόλμην ἐνὸς ῥώσσου στρατηγοῦ καὶ ἀκολούθως ὑπέκυ-ψεν ὑπὸ τὸ ἀδιάλειπτον πῦρ τῶν κανονοστοιχιῶν τοῦ Τοτ-λέβεν αἰχμαλωτισθεὶς μετὰ 45 χιλ. στρατοῦ. Ἐκεῖνος ὅστις ἔκαυχάτο ὅτι θὰ ζωσθῆ τὸ ἀποσταλὲν ὡς δῶρον ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου ξίφος, ὅταν ἐκείθεν τοῦ Δουνάβεως ἀπελάσῃ τὰς ρωσικὰς στρατιάς, καὶ Δουνάβιν καὶ Προῦθον διέβη αἰχμά-λωτος καὶ κατεσκλήνωσε παρὰ τὸ Κρεμλίον τῆς Μόσχας. Ὁ Τοῦρκος ὅμως ὅστις δὲν διῦλιζει τὸν κώνωπα, ἀγαπᾶ καὶ ἐ-κτιμᾶ τὸν στρατηγὸν τούτου, ὅστις καὶ ἐν τῷ στρατῷ

ΑΝΩ ΚΑΤΩ.

Πάει καὶ ὁ Ἀπόλλων μὲ τὴν ἐπιδημία, πάει καὶ ἡ Κισραμόντε, ποῦ τρέλλανε τρελλοὺς, καὶ ἡ Ντελέστ σὲ ἴλιγο θ' ἀφήσῃ πρὶ ὕγειά 'στὸ κύμα τοῦ Φαλήρου καὶ εἰς φίλους τῆς πολλοῦς. Φοβήθησαν τὸν τύφο μεγάλοι καὶ πτωχοί, καὶ ἀφίρουν τὴν Ἀθήνα, καὶ πᾶν ἴστην ἐξοχή.

Ἡμέρα παρ' ἡμέρα ἀδειάζουνε οἱ δρόμοι, καὶ μόνο ἴλιγοί μένουν 'στοῦ τύφου τῆ φωτιᾶ, μὰ τῶν Νυμφῶν τὸ Ἄντρον καὶ ὁ Παρθενῶν ἀκόμη γεμίζουν μὲ τραγοῦδιὰ τοῦ κόσμου τὰ αὐτὰ. Βίς τῶν Νυμφῶν τὸ Ἄντρον ψυχὴ μου τί ὠραία! Ἐμπαίνεις μονάχος μέσα καὶ εὐθύς θὰ ἔρῃς παρῆα.

Τί κτύποι καὶ ἀντάρια! . . . ἐκεῖ καὶ ὁ χασάπης καὶ ὁ λαχανοπώλης μὲ τὴν ποδιᾶ ἴστη μέση πουλεῖ ἴστην Τυρολέζα αἰσθημάτα ἀγάπης, καὶ κάνει ὅ,τι τοῦρθη καὶ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει. Κάθε Ῥωμῆος ἀσίκης ὡσάν θεὸς γλεντᾶ, βλέπει τὴν Τυρολέζα, μουγγρίζει καὶ βροντᾶ.

Ἐκεῖ ποτὲ δὲν πέφτουν καμὲλλαις, περιστέρια, καὶ δὲν ἀκοῦς τριγύρω τῆς μύδας Γαλλικά· ἐκεῖ βροντοῦν χασάπη αἰματωμένα χέρια, καὶ ὠχὸς ἀκοῦς νὰ σκουζῆ τὸν σεβνταλῆ βρακᾶ. Γλεντᾶ ἡ Ῥωμῆοσύνη ἐλεύθερα ἐκεῖ, χωρὶς Ἀστυνομία καὶ Χωροφυλακῆ.

κατὰ πολλὰ ἰσχύει, καίτοι πλείστοι τῶν ἀνωτέρων ἀξίωμα-τικῶν ἀγνοοῦσιν εἰσέτι τὰ αἰτία τῆς τοιαύτης ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης. Ὁ μεγαλώτατος ἄρχων, εἰς τὰ νεύματα τοῦ ὀ-ποίου κατὰ τὰς τουρκικὰς γεωγραφίας καὶ ἱστορίας ὑπέ-κουσιν ὅλοι οἱ βασιλεῖς τοῦ κόσμου, ὁ κατέχων τὰς Ἀθή-νας, τὸ Βουκουρέστιον, τὴν Σόφειαν, τὴν Πέστην, τὸ Βελι-γράδιον εἰς τὸ Σίρπ-οῦ-ταραφιδᾶν, ἐξετίμησε τὰ δύο ταῦτα προσόντα τοῦ στρατηγοῦ τούτου καὶ φοβούμενος τοὺς Χιν-ζιρ ἐκεῖνους ἐπαναστάτας παρέλαβε πλησίον αὐτοῦ τὸν Ὁ-σμὰν, καθ' ἑκάστην ἐπιδαψιλεύων αὐτῷ χάριτας καὶ εὐνοίας, ὧν τρανώτατον δείγμα πρόκειται τὸ πλησίον τῶν ἀνακτό-ρων τοῦ Τσεραγᾶν ἀνεγειρόμενον μέγαρον. Σήμερον ὁ Ὁσμὰν εἶνε ὁ φίλτατος τῆς Α. Μ. καὶ αὐτὸς σχεδὸν διέπει τὰς τύ-χας τῆς κλυδωνιζομένης αὐτοκρατορίας τῶν Ὁσμανιδῶν.

Ἡ Α. Μ. δὲν εἶχε συμπληρώσει τὴν φράσιν αὐτοῦ διατάτ-των τσιμποῦκι καὶ ἀμέσως ἐκ δύο συγχρόνως θυρῶν προέ-κυψαν δύο τῶν ἀναριθμητῶν ὑπηρετῶν κομίζοντες τὰ αἰτη-θέντα κύπτοντες καὶ ἀνεγειρόμενοι, ὡς ὁ ξίφιας ὅτε τὴν κεφαλὴν προβάλλει, ὅτε δὲ πάλιν ὑπὸ τὸ ὕδωρ εἰσδύει.

— Ἀῦριον, μεγαλειότατε, θὰ σοὶ φέρω δεκάκατέτιδα κό-

Ἄμὲ ἡ παντομίμα καὶ ὁ παληάτζος πάλι, καὶ μάλιστα σὰν πέφτη στειλιζάρι δυνατὸ ; πῶς 'στὸ Ῥωμῆὸ ἀρέσει νὰ δέρωνται οἱ ἄλλοι, καὶ ἀπὸ μακρυὰ νὰ βλέπῃ τὸ πατιρντὶ αὐτό. Φοβᾶται καὶ τὸ ξύλο σὰν τὴν ἐπιδημία, ἐνῶ τὸ ξύλο εἶναι γιὰ τούτον σωτηρία.

Νὰ καὶ τοῦ Παρθενῶνος τὸ νέο περιβόλι! ἀλλὰ καμμία μέσα δὲν φαίνεται παρθένος, καὶ ἔδῳ ἴστην Παρθενῶνα ἀρσενικοὶ ἴνα ὅλοι . . . Τί διὰβολο! ἐχάθη τὸ θηλυκὸ τὸ γένος; Βλέπω 'στοῦ Παρθενῶνος τὴν κάθε μὴ γωνιά, καὶ μοῦ κτυπᾶ τὴν μύτη ἀνδρικότα παρθενοῖα.

Ποῦσαι, καυμένη Βάσσα καὶ ἀσίκισσα Ἐλένη, νὰ ψάλλετε κανένα Συμυρνώτικο χαθᾶ, ἢ λιγερὴ φωνὴ σας τ' αὐτὰ μας νὰ κουφαίνη, καὶ νὰ φορῆτε πάντα τὸ φέσι σας στραβά; Ποῦ εἶσαι καὶ σὺ τώρα, καυμένη Παναγιῆ, μὲ τὸ βρολι νὰ ψάλλῃς κανέναν ἀμαρῆ;

Τράβα λοιπὸν ἀκόμη τὸ θεῖο σου δοξάρι, καὶ παρηγόρησέ μας, μεγάλε βιολιτζῆ, τοῦλάχιστον μὲ γλέντι ὁ τύφος νὰ μᾶς πάρῃ. . . Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀβάντι, καυμένη Μπογιατζῆ. Ἄλῃ πασᾶ μου σῆκω καὶ βᾶλε τὸ φακιόλι, νὰ ἴδῃς καὶ τὴ Βασίλω πῶς τῆνέ πᾶν ἴστην Πόλι.

Μὰ νὰ! ἐκεῖ 'στοῦ Τότχα μεγάλη φασσαρία· ἐγγλέζικα θὰ κάμουν ἀπόψε τὸν Ἀμλίτο, καὶ ἀπόψε δύο γλώσσας ἐκεῖ θὰ γίνουν μία . . . Λοιπὸν γιουροῦσι ὅλοι νὰ πάρετε μπιλιέτο. Δόξα 'στοὺς Ὀλυμπίους, τιμὴ καὶ εὐγνωμοσύνη, δόξα καὶ ἴστην Ἀγγλία, καὶ εἰς τὴ Ῥωμῆοσύνη!

Souris

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΩΝ.

Νεάπολις Αὐγουστοί.

Εἶναι ἀπερίγραφτον τὸ ἄλγος ὅπερ μὲ κατέχει ἀφ' ὅτου ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας σας ὅτι αἱ Ἀθηναῖ—ἡ ἐπί-γειος αὐτὴ παράδεισος—κατέστη ἡ χώρα τοῦ Φαραῶ καὶ τῶν δώδεκα αὐτοῦ πληγῶν ἢ δὲ ἀθωμία μου κορυφούται, ὅταν ἀναλογίζωμαι ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Διάκου πίπτουσι θύματα κοιλιακῶν νοσημάτων. Φεῦ! βαβαί! παππαί! ἰαταταῖξ! . . .

Πόσον ἀληθῶς εἶναι θλιβερόν, ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὸν γλυκύτατον οὐρανὸν τῆς, τὴν ἐλαφροτάτην ἀτμο-σφαῖραν, τὸν διαυγέστατον αὐτῆς ὀρίζοντα, τὴν γραφικὴν τῆς τοποθεσίαν, μὲ τόσα ἄλλα καὶ, νὰ μαστίχεται ὑπὸ τῶν βρωμερωτέρων ἀσθενειῶν! mais . . . ah mais . . .

Τίνοι δὲ τρέφω νὰ σοὶ περιγράψω τοὺς παλμούς τῆς καρ-δίας μου, ὅπότεν βλέπω μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσ-σης τὸ ἀτμόπλοιον, κομίζον ἡμῖν τὰς εἰδήσεις σας. Θὰ ἦτο ἀτυχὴς ἡ παρομοίωσις ἀν σοὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ πτωχὴ μου καρδιά ἀκολουθεῖ τοὺς παλμούς τοῦ ἔλικος ἐν τῷ ἀτμο-πλοίῳ! Καὶ πῶς ὄχι, ὅταν φαντασθῶ ὅτι ὁ ἐν νεφέλαις κενῶν φερόμενος ἐκεῖνος ἄγγελος, ἐνδεχόμενον νὰ μοὶ κε-μίξῃ τὸν θάνατον τινὸς ἐξ ὧν, κακὸν νὰ μὴ ἔχετε!!

ρην, τῆς ὁποίας ἡ ὠραιότης ἀδύνατον νὰ εὑρεθῆ καὶ μεταξὺ τῶν Οὐρί τοῦ παραδείσου, καὶ ἦτις μόνον διὰ τὸν Μωχα-μέτ καὶ δι' ἐσὲ τὸν ἐπὶ γῆς ἀντιπρόσωπόν του εἶνε ἀξία.

— Εὐχαριστῶ Ὁσμάν μου ἀλλὰ . . . ἡ Ἀγγλις ἐκεῖνη τοῦ ἀπίστου Μιδαάτ, πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Δύω ἔτη παρήλθον, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὴν εἶδον διερχομένην ἐπ' ἀμάξης τὰ ἀνάκτορα τοῦ Δολμά-βακτσέ, καὶ ἔκτοτε ἀπώλεσα τὴν ἡσυχίαν μου, τὸ χαρέμι μου δὲν ἐξασκεῖ πλέον εἰς ἐμὲ οὔτε γόντρον, οὔτε εὐχαρίστησιν, καὶ ὅταν ἐνίοτε πλησιάζω τὰς ὠραίας μου Κιρκασίας, νομίζω ὅτι ἔχω ἐνώπιόν μου ἐκείνην, διότι παντοῦ ἡ ξανθόκομος μορφή τῆς πρὸ τῶν ὀμμάτων μου πτερυγίζει.

— Μὴ μὲ τὰ λέγῃς, Ἡλιε τοῦ κόσμου, διότι αἰσθάνο-μαι ὀρμάς νὰ καταπνίξω τὸν ἄθλιον Μιδαάτ, ὅστις ἀφῆρ-πασε τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ ἀν ἀκόμη ὅλοι οἱ στρατοὶ τῆς Μοσχοβίας τὸν ὑπερασπίζοντο, καὶ ἀν αὐτοὶ οἱ Ἀγγλικοὶ στόλοι ἐκανονοβόλουν τὸ Γιλδίξ.

— Τὸν ὑπεσχέθην τιμὰς καὶ πλοῦτη, διηνεκῆ ἐεζυρεῖαν, ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος, τὸν ὑπεσχέθην ἐπὶ ἀδαμάν-των νὰ περιπατῆ, καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς Μέκκας νὰ δια-

χειρίζεται, ἐὰν μίαν καὶ μόνην ἐσπέραν μ' ἄφινε νὰ διέλθω μετὰ τῆς ὠραίας Ἀγγλίδος. Ἐκεῖνος πρὸς οὐδὲν ἐλογίσθη ταῦτα πάντα, ὑπεκρίθη ὅτι ἡ Ἀγγλις ἐκεῖνη οὐδεμίαν πρὸς αὐτὸν ἔχει σχέσιν, καὶ τὴν ἐπαύριον κατάσκοποι διασπα-ρέντες ἀνὰ τὴν πόλιν πρὸς εὑρεσιν αὐτῆς, μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι ἀτμοκίνητον τοῦ Δανιήλ-Παπᾶ, ἔφερον αὐτὴν μακρὰν τῶν ὄριων τῆς ἐπικρατείας μου. Ἐτηλεγράφησα εἰς Δαρδα-νέλλια, πλὴν τὸ ἀτμόπλοιον διέβη πρὸ τεσσάρων ὥρων.

— Ὑπάρχει Θεὸς καὶ ὁ Μωχαμέτης προφήτης. Θὰ μετα-νοήσωσι τὰ σκυλιά . . .

— Ἐδιπλασίασα τοὺς κατασκόπους, πλὴν οὐδὲν νὰ μάθω ἠδυνήθην ὕστερον διετῶν ἀναζητήσεων, τί ἀπέγεινεν ἡ Ἀγ-γλις ἐκεῖνη· καὶ τώρα ἀφοῦ ἐκ τοῦ ἔρωτος μανιώδης κατέ-στρεψα τὸν Μιδαάτ καὶ συγκατέστρεψα μετ' αὐτοῦ — διότι ἄλλως ἦτο ἀδύνατον — τοὺς γαμβρούς μου Μαχμουτ καὶ Νουρη πασᾶν, καὶ ἐφαρμάκευσα ἀπὸ τὴν λύπην τὰς ἀδελφάς μου, μετὰ φόβου ἀναλογίζομαι ὅτι πράττει ἡ γυνὴ ἐκεῖνη πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἔραστοῦ τῆς. Δὲν σοὶ φαίνεται αὐτᾶ, ποῦ γίνονται εἰς τὸ Λονδίον ὅτι εἶνε ὑποκινήσεις;

— Θὰ φωνάζουν ὀλίγον καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπίστοι Ἐγγλέζες

Ἄλλὰ μήπως εἶναι μόνον τοῦτο, τὸ ὅποιον μὲ τρομάζει, πολλοῦ γε καὶ δεῖ· μὲ τρομάζουσιν ἀκόμη οἱ ἐπικηδεῖοι ῥή-
 τερες, οἵτινες θὰ ἐκτραγηθῶσι τὸν νεκρὸν φίλον μου·
 φαντάσου δὲ ν' ἀποθάνῃ τις ἐξ ἡμῶν, καὶ ν' ἀναγνώσῃ τὸν
 ἐπιτάφιόν του ἀρχόμενος ὡς ἐξῆς: σὸ παρὼν νεκρὸς ἔπεσε
 θύμα ἀκρατήτου διαρροίας! . . . » Ἐν πρῶγμα μόνον μὲ
 παρηγορεῖ ὅτι πᾶς τις θὰ ἐδίσταζε ν' ἀπαγγεῖλῃ ἐπιτάφιον
 εἰς νεκρὸν, ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ὁποῖου ὡς ἀξιοσημείωτον
 σελίδα θὰ ἀπέσπα τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονός, καὶ ὑπὸ
 τὴν ἐποψὴν αὐτὴν εὐχαριστοῦμαι, διότι τὰ κοιλιακὰ νοσή-
 ματα ἐφίμωσαν τὰ στόματα τῶν ῥητόρων μας. Μολονότι
 οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι, πλὴν
 τῶν τελευταίων θλιβερῶν γεγονότων, ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ ἀν-
 δραγαθήματι δύνανται νὰ καυχθῶσιν.

Ἄλλὰ τίς ἢ μάστιξ ἡ τοσοῦτον ἀπηνῶς ἐπιπεσοῦσα κατὰ
 τῶν ἀκάκων αὐτῶν προβάτων, τῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ δημοσίᾳ
 βιούτων, τῶν θανασίμων τοῦ αἵματος πολέμων—τῶν μι-
 σούντων καὶ ἀποτιναζάντων τὴν μάχαιραν, τῶν φίλα ταῖς
 πᾶσι φρονούντων, τῶν ἀγαθωτάτων Ἀθηναίων, τῶν ἀέργων
 καὶ φιλησῶν τῆς πρωτεύουσας πολιτῶν;

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐν φάσμα με κεφαλὴν ξυραφισμένην καὶ ἀπα-
 στράπτουσαν ὡς οὐράνιον φαινόμενον, με ὀφθαλμοὺς ἐμβλα-
 θύνοντας ὡς ὀφθαλμοὺς ὡς ἀποστή-
 ματα, με παρειὰς διαφανεστάτας, με μίαν σιαγόνα κατὰ
 τὴν στενοτάτην τῆς λέξεως ἐκδοχὴν, καὶ με ἀμφοτέρας
 τὰς ὀδοντοστοιχίας ὡς ἀναλλοιώτους. Ἡ εἰκὼν αὐτῆ τῆς
 κεφαλῆς σὲ δίδει καὶ περὶ τοῦ ὅλου σώματος τὴν ἰδέαν
 κατὰ τὸ—ἔξ ὄνυχος τὸν λόντα.—Βλέπετε ὅτι δὲν ἐπῆλ-
 θεν ἐντελής τῆς ἀνθρωπίνου μορφῆς ἀλλοίωσις: τὸ πολὺ
 νὰ ἐκλάβητε τὸ φάσμα μου ὡς οὐραγοτάγγον, με κίνδυνον
 μόνον νὰ προσβάλετε τὰ δασοβότητα αὐτὰ ζῶα, ἅτινα οὐδέ-
 ποτε ἀποθνήσκουν ἀπὸ διάρροϊαν.

Πλὴν τί βλέπω . . . τὸ φάσμα μου κινεῖται . . . περιπα-

καὶ τίποτε περισσώτερον.

— Ἐρεῖς τί σκέπτομαι; Αὐτοὶ οἱ Ῥωμοὶ εἶνε διαβο-
 λάνθρωποι, μ' ἔρχεται νὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς τὸν Κουντου-
 ριώτην ὑποσχόμενος αὐτῷ καὶ ἠπειρον καὶ Θεσσαλίαν καὶ
 Μακεδονίαν καὶ Κρήτην, ἐάν δυνθῆ νὰ μὲ φέρῃ τὴν Ἀγ-
 γλίδα.

— Τόσοι τόσοι βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν μέγαν Θεὸν διὰ τὸ
 οἶ εὐχαριστήσωσι δὲν κατώρθωσαν ν' ἀνεύρωσι τὴν Ἀγ-
 γλίδα καὶ πιστεύεις ὅτι αὐτὸς ὁ ἄπιστος Γιουνάν θὰ ἐπιτύ-
 χῃ περισσώτερον; Ἐχε πίστιν εἰς τὸν Μωχαμέτην, κυρίαρχε
 τοῦ κόσμου ὅλου, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀναλάβῃς τὴν ἡσυ-
 χίαν σου.

— Ἄλλ' ἂς ὑπάγωμεν εἰς τὸ Μάλτα-κίόσκ, θέλω νὰ ὀ-
 μιλήσω πρὸς τὸν Μιδατ, ἀκολούθει μοι.

Ἄλλ' ὁσμὴν πατῆς προσέκλινεν, ἡ δὲ Α.Μ. ἐγεγείσα πρὸς
 πορεύετο. Κατῆλθον εἰς τὸν κῆπον καὶ διὰ τῶν δένδρστοι-
 χίων ἐβάδιζον πρὸς τὸ Μάλτα-κίόσκ, ὅπερ κεῖται εἰς τὸ
 τέλος τοῦ κήπου τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίξ. Εἶκοσι βήματα
 ἔπισθεν τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Ὄσμάν πασᾶ εἶπετο συγο-
 διά δέκα ἀτόμων πολιτικά ἐνδεδυμένων, καὶ τοὶ ἦσαν ἀνώ-

τεῖ . . . ἀνοίγει τὰ χεῖλη του (συγγνώμην τοῦς ὀδόντας του)
 ζητεῖ νὰ μοὶ ἐμιλήσῃ . . . νά! . . . μοὶ ὀμιλεῖ . . . σιωπή-
 σατε πάντες . . . σκασμὸς! . . .

Τὸ φάσμα. Ἴδὲ πῶς ἡ κεφαλὴ μου ἐγεγείσθη, πῶς ἡ
 κοιλία μου ἐκένωσεν! . . . ὁ τύφος καὶ ἡ διάρροϊα, ἡ δυσεν-
 τερία καὶ τὰ βακτηρίδια ἐπέπεσαν κατ' ἐμοῦ καὶ μὲ ἐτε-
 λείωσαν . . . Πλὴν δὲν πταίει τὸ νερὸν, οὔτε τὸ κεφάλαιον,
 δὲν πταίει τὸ ἐν Κρησίᾳ ἔδρευον τάγμα, δὲν πταίουσιν τὰ
 φροῦτα οὔτε αἱ ὑπόνομοι, δὲν πταίουσιν οἱ ἀπόπατοι, οὐδὲ
 τὰ ἀποχωρήματα, οὔτε τὰ οὐρητήρια, οὐδὲ αἱ οὐρήθραι πταί-
 ουσιν. . . (Μετὰ τινα σιωπῆν) Καθαρίσατε ὅλα αὐτὰ, κα-
 θαιρέσατε ἀκόμη τὸ τάγμα, ἀνοίξατε ὑπόνομους, κενώσατε
 τοὺς ἀποπάτους, μεταβάλετε ἀκόμη αὐτοὺς εἰς κερμαστοὺς
 κήπους, μὴ τρώγετε φροῦτα, μὴ οὐρῆτε ἀκόμη, τίποτε
 τίποτε! . . . μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου, ὅλα αὐτὰ θὰ
 ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν! . . . (Μετὰ τινα σιωπῆν) Μάτην ὁ Δελφινάκης κόπτεται, καὶ
 ὁ Σκιαδαρέσης ἀποθνήσκει, καὶ ὁ Βαλέττας ἀσθενεῖ, καὶ ὁ
 Ράλλης κοπιᾷ, καὶ ὁ Καμπούρογλου ἀναγράφει ὅλας αὐ-
 τὰς τὰς ἀνοησίας! . . . (Κάμνει ἐν βῆμα ὀπισθεν) Τὰ
 κακὰ ἐγκραίνονται ἄλλοῦ . . . μὴ ζητῆτε τὰ κακὰ ἐν ἑαυτοῖς,
 ἀλλ' εἰς ἐκεῖνους οἱ ὅποιοι τὰ κάμνουν! (Κάμνει ἐν βῆμα
 πλάγιον) Μὴν πειράζετε τὸν Βελέντζαν, οὔτε τὴν συμμο-
 ρίαν του, μήτε τὰ ἀποχωρήματα, μήτε τοὺς ἀποπάτους. . .
 (Κάμνει δύο βήματα ἔμπροσ) Συλλάβετε τὸν Δήμαρχον
 καὶ τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον, τὸν Νομάρχην, τὸν ἀστυνό-
 μον, τὸν ὑπουργόν, ἐκδάρατέ τους, κρεμάσατε τὰ τομαρία
 των, καὶ χαράξατε ἐπ' αὐτῶν τὰ κάτωθι λόγια:

«Ἐνθάδε κείνται μερικοὶ ἀρχεῖοι, οἵτινες, ἀφοῦ κατε-
 πλημύρισαν τὸ ἑλληνικὸν γένος ἀπὸ τὰ κακὰ των (ἐν-
 ταῦθα σημειοῦνται ἐν πεζῷ λόγῳ, ἡ καὶ με στίχους τὰ
 κυριώτερα: κλοπαί, παραχαράξεις, ἔθνηκαί Τράπεζαι, γαῖαι,
 διάρροϊα, δικηγόροι, οἰκόπεδα, ἀπόπατοι, γραμματόσημον

τεροὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ἐλαφραὶ ζεφύρου πνοαί
 ἐπαιζοῦν μετὰ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἡ σελὴν ἑκατοπτρί-
 ζετο εἰς τὰ κρυσταλλώδη νερά τεχνητῶν λιμνῶν, ἀπομε-
 μακρυσμένη μουσικὴ ἔπεμπε τοὺς τελευταίους ἤχους, ὁ θό-
 ρυθος τῆς μεγαλοπόλεως ὀλονεν ἀμυδρότερον ἔφθανε τὰς
 ἰσχύας, τὰ φῶτα τῆς ἑορτῆς ἐτρεμόσβυνον, ἐνθ' ὁ Σουλτάνος
 ἤρξατο νὰ διακρίνῃ διὰ μέσου τῶν πυκνῶν ἀναδενδράδων
 τοὺς λευκοὺς τοίχους τοῦ Μάλτα Κίόσκ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Ἐν Νέᾳ Ῥώμῃ 27 Ἰουλίου 1881.

Ε. Κ. Κ.

κτλ. κτλ.) ἐν τέλει ἐτάφησαν ὑπὸ ταῦτα καὶ οἱ ἴδιοι»
 «Ἔστω ἡ μνήμη αὐτῶν εἰς αἰώνιον ἀνάθημα.»

Μπαριμπούνης.

Υ. Γ. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀναγινώσκω ἐν τῇ ἰταλικῇ
 ἐφημερίδι ὁ ἀφαιροῦλας ὅτι ἐλόκληρον τὸ δημοτικὸν συμ-
 βούλιον τοῦ δήμου Ρόκκα—Σπιναλνέτι, κατεδικάσθη ὑπὸ
 τοῦ Κακουργιοδικεῖου εἰς δεσμὰ, κατηγορούμενον ἐπὶ διαφο-
 ροῖς ἐγκλημάτων, πλὴν ἀνθρωποκτονιῶν

Ὁ τρυφερὸς Δὸν Κισώτης.

Εἰς τὴν ἀπαρξίμωτον γελοιογραφίαν τοῦ τρυφεροῦ Δὸν
 Κισώτου (Ν. Λεβίδου), ἣν ἐσκιαγράφησεν ὁ ἀριστοτέλης
 κάλαμος τοῦ φίλου συνεργάτου μας κ. Κωνσταντίνου Ἱερο-
 κλέους, δὲν τολμῶμεν ἡμεῖς οὔτε σκιάς οὔτε γραμμᾶς νὰ
 προσθέσωμεν. Ἄν καὶ δὲν ἀνέγγωμεν τὰ φλυαρήματα τοῦ
 καλοῦ παιδός, συμμεριζόμεθα καθ' ὅλα τὰ ὑπὸ Χριστὸ τοῦ
 ἡμετέρου δι' αὐτὸν γραφέντα, καὶ τὸν διαβεβαιούμεν ὅτι ἂν
 δὲν θέλῃ νὰ τὰ ἔχῃ μὲ Χριστέδες, ἐφ' ᾧ καὶ θὰ ἐδέθη ἄχρι
 τοῦδε μὲ ἀγρυζίαν, πρὸς χάριν του εὐχαριστως ἀναδεχό-
 μεθα νὰ τὰ βάλῃ μετ' ἡμᾶς.

Καλιβάν.

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

Ἠγάπησα πάντοτε τὰς ἐκδρομὰς, ὡς ἐν τῶν δραστηριω-
 τέρων φαρμάκων ἐναντίον τῆς μονοτονίας. Εἶναι ἀληθές ὅτι
 ὅταν μένω ἐν Ἀθήναις ἐπιθυμῶ νὰ φύγω, καὶ ὅταν φύγω
 ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανέλθω· ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν
 εὐδαιμονίαν μου. Ἐπίσης, ὅταν πρωθυπουργῇ ὁ Κουμου-
 ρος, θέλω νὰ ἐπανέλθῃ ὁ Τρικούπης· καὶ ὅταν ἐπανέρχεται
 ὁ τελευταῖος, ἀρχίζω νὰ ἐπιθυμῶ τὸν πρῶτον. Τὴν παρο-
 μίωσιν ἠδυνάμην νὰ ἐπικτείνω καὶ εἰς τὰς γυναῖκας· θὰ
 ἔλεγον ὅτι ἡ κατὰκτησις μιᾶς γεννᾶ τὸν πόθον τῆς ἄλλης·
 θὰ τὸ ἔλεγον, ἐάν δὲν ἐφοβοῦμην σκηνὰς, ζηλοτυπίας καὶ
 ἀπιστίας· καὶ εἶμαι τόσο δειλὸς πρὸς τὰς γυναῖκας· οὐχ
 ἤσσαν σπεύδω νὰ ὑπομνήσω πρὸς ἐκείνην, ἥτις θὰ ἐδέχετο
 τὴν ὑπόμνησιν:

«Mais, Madame, après tout, je ne suis pas un ange».

Ἡ Σύρα ἦτο ὁ πρῶτος σταθμὸς μου. Ἀλλόκοτος νῆσος
 αὐτὴ ἡ Σύρα. Μὲ τὴν αὐτὴν δυνάμειν δύνασαι νὰ τὴν ἀγα-
 πῆσῃ καὶ νὰ τὴν μισήσῃ. Ἐχει τόσον κομψὸς Συριανὰς
 καὶ εἶναι τόσον ἀνοστοὶ τὰ ἄρρενα ἡμίση τῆς. Εἶναι τόσον
 μαγικὴ ἡ θάλασσά τῆς καὶ τόσον ἀτερπνος ἡ ξηρὰ τῆς.
 Κουράζεσαι ὅταν ἀναβαίνῃς τοὺς ἀνηφόρους τῆς· κουράζεσαι
 καὶ ὅταν πλανᾷσαι εἰς τὴν πλατείαν τῆς. Αἶφνης τὴν νο-
 μίζεις ὄλην ἐξοχὴν καὶ μετ' ὀλίγον τὴν φαντάζεσαι ὄλην ἐν
 καφενεῖον. Πιστεύεις διὰ μίαν στιγμὴν, ὅταν τὸ πρῶτον ἐκ-
 βάλλῃς εἰς τὴν μαγικὴν θέσιν τῶν Βαπορίων τῆς, ὅτι δύνασαι
 νὰ διέλθῃς ἐκεῖ βίον ὀλόκληρον· καὶ μετὰ ταῦτα πείθεσαι ὅτι
 εἶναι ἀδύνατον νὰ διημερεύῃς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Βλέ-
 πεις τὴν νεανίσκου τῆς καθίδρου ἐξ ἐργασίας· καὶ
 ἄλλοτε καθίδρου ἐξ ἀργίας· τοὺς φαντάζεσαι πλήρεις ἐνερ-
 γείας καὶ τοὺς βλέπεις πλήρεις βακῆς. Δύνασαι νὰ στοιχη-
 μάτῃς ὅτι ἡ Σύρος εἶναι ἡ πλουσιώτερα τῶν νήσων· καὶ

χάνεις τὸ στοιχῆμά σου, διότι ἡ Σύρα διατελεῖ ἐν παρακμῇ-
 Τὴν μακαρίζεις τώρα διὰ τὸν Βαρσιαδάκη τῆς· καὶ στιγ-
 μηδὸν μεταβάλλεις γνώμην, εὐχόμενος πρὸς χάριν τῆς ἀλ-
 λαγὴν Δημάρχου. Κάλλιστος δ' ἐνός ἀστυνόμος τῆς σήμερον·
 αὐριον θ' ἀναγκασθῆς νὰ τὸν ἐλέγξῃς ὡς ἀπλοῦν τυμπανο-
 κρούστην, περιοριζόμενον νὰ ἐκδίδῃ γελοίας περιοριστικὰς
 διατάξεις. Φαντάζεσαι ὅτι σήμερον θὰ διασκεδάσῃς καὶ κα-
 τακλιόμενος χαίρεις ὅτι δὲν ὑποκτύνῃς ἀπὸ πλῆξιν.

Τί εἶναι ἡ Σύρα;
 Μία ἀπογευματινὴ, ὅπου βλέπεις τὰ ὠραιότερα τῶν κε-
 ρασίων καὶ ἀκούεις τὰ σαχλότερα τῶν πραγμάτων.

Εἶσαι τόσον ὠραία ὡς ὑποστιγμὴ, ἀλλὰ καὶ τόσον σαχλὴ
 ὡς περίοδος βίου, ὡ Σύρα!

Ἄν ἡ πνευματώδης καλλονὴ τῶν γυναικῶν σου σκεπά-
 ζῃ με βόδα τοὺς γυμνοὺς σου βράχους, ἀλλὰ τῶν ἀνδρῶν
 σου ἡ πνευματώδης μανία σὲ ἐξαγνίσει καὶ σὲ μεταβάλλει
 εἰς κολοσσαῖον τσίπουρον, ὅπερ λέγεται Σύρα.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγεν ὅτι ἂν ὁ κόσμος τελειοποιηθῇ,
 γυναῖκες πλέον δὲν θὰ γεννῶνται· ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἂν ἡ Σύρα
 ἀναγεννηθῇ, ἀνδρας πλέον δὲν θὰ παράγῃ.

Ἐπάρχουσι καὶ ἐξαιρέσεις· ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶναι ἐξη-
 ρημένοι— ὄχι δυστυχῶς καὶ τῆς ἐπιστρατείας.
 (Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).
 Κέρν—Κέρν.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Ἐκ νεκρολογίας περὶ τοῦ ἐν Καλάμαις ἀποθανόντος ἱα-
 τροῦ Οἰκονομοπούλου, δημοσιευθεῖσης ἐν τῇ Παλιγγενεσίᾳ.
 Ὁ κ. δήμαρχος ἐξ ὀνόματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου
 ἀπήγγειλε ἀποχαριστικὸν ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἀρχίσας ὡς
 ἐξῆς:

«Κύριε (!) Οἰκονομόπουλε.»
 Δὲν ἀμφιβάλωμεν ὅτι θὰ ἐτελείωσες μετ' ὁσᾶ παρακα-
 λῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἐκφρασιν τῆς ὑπολήψεως, μεθ' ἧς διατε-
 λούμεν κλπ.

Βοηθὸς ἀλεπτος στοιχηματίζει νὰ γευθῇ παρά τινι πλου-
 σίῳ, ὑπὲρ τὸ δέον φιλαργύρω. Μεταβαίνει ὅθεν κατὰ τὴν
 ὥραν τοῦ γεύματος εἰς τὴν οἰκίαν τούτου καὶ ἀκούσας ὅτι
 ὁ οἰκοδεσπότης γευματίζει, ἀρχίζει νὰ λέγῃ μεγαλοφώνως
 ὅτι λυπεῖται διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας, ἀλλὰ καὶ φο-
 βεῖται ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπίσκεψιν, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ δε-
 βαίου κέρθους δεκακισχιλίων δραχμῶν. Ὁ φιλάργυρος ἀκούων
 ταῦτα παρυσιάζεται, τὸν προσκαλεῖ καὶ ὅπως μὴ περι-
 μένῃ τὸν παρακαλεῖ νὰ συγγευθῶσι. Μετὰ τὸ γεῦμα τὸν ἐ-
 ρρωτᾷ περὶ τῆς υποθέσεως διὰ τὴν ὁποῖαν ἦλθε.

Ἴδου, τῷ ἀπαντᾷ ὁ βοηθός. Ἐχετε θυγατέρα διὰ γάμον;
 — Μάλιστα.
 — Τῇ δίδετε ἑκατὸν χιλιάδας προικας;
 — Ναι.

— 'Εγὼ τὴν πέρνω μὲ ἐννενηντα.

**

'Εκ τοῦ προγράμματος τοῦ *Παρθενῶνος*.

Σήμερον *Οὐ Φραντζέζες* . . .

Παρακαλοῦμεν τὴν ἀστυνομίαν νὰ πιστοποιήσῃ τὴν μεταβολὴν τοῦ φύλου τῶν (ἴρσ. καὶ θηλ.) Φραντζέζων πρὸς γυνῶν τῶν θαμῶνων τοῦ *Παρθενῶνος* καὶ συμμόρφωσιν.

Κώστας ὁ σκουπιῦās.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Βίμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐσοδείας. Συγχομίζομεν, πωλοῦμεν, ἀγοράζομεν σταφίδας, συζητοῦμεν περὶ σταφίδων ἢ πολιτικῶν, σπογγίζομεν τὸν ἀφθονοῦ ἰδρώτα, ὃν ἡ ζωπρὰ κίνησις καὶ αἱ θερμαί πνοαὶ τοῦ βαρρᾶ ἀπαιτεῦτως ἐπηύξησαν, διότι τὰ προσφιλή μας καὶ δροσερὰ μαϊστράλια ἐφέτος ἐφάνησαν πολὺ ἀκατάδεκτα, καὶ οἶονεὶ φειδωλευόμενα νὰ κατενάσῃ τὴν κατέχουσαν ἡμᾶς θέρμην.

Ὁ μὴν οὗτος εἶναι ὁ τροφοδότης μὴν τῶν Πατρῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος συμπάσης. Πλὴν οἱ ὀλιγώτερα ἐκ τούτου ὠφελοῦμενοι εἰσὶν οἱ κτηματῖαι, ἐφ' ὧν βουλιμιῶσαι βδέλλαι πρὸ ποίλου ἔχουσιν ἐπικαθήσει, οἱ σταφιδάποθηκάριοι. Ἡδὴ ἔστησαν οὗτοι τὴν λαιμητόμον πλάστιγγά των, καὶ ἀκόπως ἐκτελοῦσι τὸν παράνομον πλουτισμὸν των, ἀφαιρῶντες τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας τοῦ πτωχοῦ κτηματίου, διὰ μυρίων κεκρυμμένων καὶ φανερῶν διαρπαγῶν καὶ τοκογλυφιῶν. Ἐνόσω ὁμως γεωργικῆ Τράπεζα δὲν συστηθῆ, αἱ λέπραι αὐταὶ θέλουσιν εἰσθαι ἀναπόσπαστοι τῆς ἑλληνικῆς γῆς, καὶ θέλουσιν ἀκωλύτως ἐξασκεῖ τὸ ἀπορροφητικὸν ἔργον των, οὗτινος αἱ ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι ὁσημέραι γίνονται καταφανεῖς.

Πρὸ τοῦ λεσχιδίου γίνονται τὰ μεγαλειότερα περὶ σταφίδας παραλέμεντα. Σοβαρὰ καὶ αὐθεντικὴ ἀκούεται ἐκεῖ ἡ φωνὴ τοῦ καπνοβόρου ἐμπορομασίτου Σταματοπούλου, δικαιολογούντος τὰς ψευδεῖς περὶ σταφίδων εἰδήσεις, δι' ὧν πρῶτον ἐφώτιζε τὸ κοινόν. Ἐπιδοκιμάζων τὰ λεγόμενα, ἴσταται ἐκεῖ που πλησίον ὁ χαριτωμένος υἱὸς του. Οἱ παθακαθήμενοι σταφιδέμποροι, ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ ἔργῳ των ἐναθροῦντο, μόλις ἐνατενίζουσι τοὺς κομίζοντας αὐτοῖς εἰδήσεις μεσίταις, οἵτινες λαιμομανθλωμένοι, τρέχουσιν ἀκράτητοι πρὸς ἄγραν πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν. Εἰς τὸ παράλιον συνώστισις ἀτμοπλοίων, θορυβώδης κίνησις ἀπειραρίθμων ἐργατῶν, βαρελιῶν κυλιομένων, καρραγωγέων φωνασκούντων, πλαστιγγῶν, σταθμῶν, φορτηγίδων καὶ τελωνοφυλάκων, πάντων ὁμοῦ ὄρχουμένων καὶ κραυγαζόντων, ὡσεὶ δαιμονιώντων. Καὶ οὕτω μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὅτε οἱ κάπως ἄνωτέρας ἔχοντες ἐργασίας, ἐξέρχονται εἰς τὸν ὠραῖον περίπατόν μας Ἐψηλὰ ἁλώνια, μεθ' ὧν ἀναποσπᾶστως συνδεδεμένα εὐρίσκεις πρόσωπά τινα, οὐραγοῦντος στρατιώτου τινὸς φιλελευθέρου φύσει, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὰς Κυριακὰς τὰ εὐψηλὰ ἁλώνια ἐνδύονται τὴν ἐορτάσιμον στολήν των, διότι ἐπὶ τῶν ὤμων των φέρουσι τὸ σφαιγῶν πλήθος τῶν νέων καὶ νεανίδων τῆς πόλεώς μας, διασταυρούντων συνασταλμένας ὀφθαλμοβολὰς, ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπιβλεψίν των ἀτιθάσων γονέων των. Τὰ Ἐψηλὰ

ἁλώνια εἶναι τὸ κοινῶς λεγόμενον *χοσονὶ παζάρι* τῶν ἐπιθυμούντων νὰ συρραφθῶσιν εἰς γάμου κοινωνίαν. Ἐκεῖ γίνονται ἡ ἐπίδειξις τῆς νέας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν διαφόρων μνηστέρων, ἐκεῖ σταθμίζεται τὸ ποσὸν τῆς προικὸς, ἐκεῖ συγκρίνεται καὶ ἐκτιμᾶται ἡ ἀξία ἐκάστου ἢ ἐκάστης τῶν διερχομένων. Ἄν νέον τι πρόσωπον προστεθῆ εἰς τὸν ὄμιλον οἰκογενείας τινὸς, ἀμέσως σχόλια περὶ τοῦ αἰτίου τῆς προσεγγίσεως καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς οἰκειότητος, ἥτις παρατηρεῖται.

Μεμετρημένα καὶ ὑπουλοὶ ὀφθαλμοσκοπίαι, πολλὰ ἐρευνῶσαι, χημικὴ ἀνάλυσις τοῦ χρώματος, τοῦ ποιοῦ καὶ τῆς ἡλικίας τῶν ἐκάστοτε ἀναφαινομένων γυναικείων ἐνδυμάτων, ἀποτελοῦσιν τὴν προσφιλεστέρην ἐνασχόλησιν καὶ μελέτην τοῦ ὠραίου φύλου, οὐδὲ τὰς ἐλαχίστας ταινίας ἀφίνοντας ἀνεξετάστους· οὐχ ἥττον παρατηρεῖται καὶ ἐπικρίνεται ἡ ἐπιθυμία τινὸς, δεσποινίδος ἀκόμη, νὰ ἐπιδεικνύηται μὲ νέον ἐκάστοτε φόρεμα, ἀρκούντως φορτιζόμενον ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἐργοστασίου ὄλου ταινιῶν, ποικιλμάτων καὶ ἀνθῶων. — Πλὴν τί νὰ σοὶ εἶπω, τὰ Ἐψηλὰ ἁλώνια ἔχουσι πολλὰ τὰ ἀξιοπαρατήρητα, περὶ ὧν ἄλλοτε ἐν πλατείᾳ

Αἱ ἐξετάσεις τῶν διαφόρων ἐνταῦθα ἐκπαιδευτηρίων ἐπεραιώθησαν, τῶν παρευρεθέντων εἰς αὐτὰς ἀποκομισάντων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εὐαρέστους ἐντυπώσεις. Πλήθος πολὺ συνέβρευσεν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μικρῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ὠραίου φύλου, ὧν ἀφ' ἑνὸς μὲν εὐπρέστησεν ἡ περὶ τὰ γράμματα καὶ τὰ ἐργόχειρα γοργὴ πρόοδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐθαυμάσαμεν τὸ χάρις καὶ εὐεῖδὲς τοῦ παραστατικού, πολλὰ ὑποσχομένου διὰ τὸ μέλλον· τῇ ἀληθείᾳ, τὰ μικρὰ κοράσια αὐξάνουσιν ὡς ὁ κισσός· τὴν περίσιν μικρὰν κόρην, ἥς ἐθώπευες παίζων τοὺς πλοκάμους, φέτος διστάζει πῶς νὰ προσδύψῃς, καθίσσον τὸ παιδικὸν ἦθος καὶ τὴν ἀθωότητα, ἀντικατέστησε τὸ πλουτισθὲν στήθος καὶ ὁ ἐγώσμος τῆς δεσποινίδος, ἀναλαβοῦσης τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν της. Οἱ πρῶην παιδικοὶ ἐκείνοι ὀφθαλμοί, ἥδη ἐξακοντίζουσι μύδρους πυριφλεγεῖς, κερανοῦντας πάντα, μὴ αὐθαρεῖ ὑποχωροῦντα, τολημτῖαν. Ἄ! διατί νὰ μὴ τιμωρῆ ὁ Παινικὸς νόμος ταιαῦτα ἐγκλήματα;

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἐμάθωμεν ἐνταῦθα τὴν αἰσίαν κατὰληψίν τῆς Θεσσαλίας παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἐσχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἂν ἡ εὐτοκος ρητορικὴ φαντασία τοῦ κ. Παναγοπούλου ἐτίθετο εἰς κίνησιν, ἵνα πανηγυρίσῃ τὸ εὐτυχὲς πέρας τῶν μικροῦ δεῖν ἀποπνιγούσων αὐτὸν πρὸς τοὺς προξένους ἄλλοτε προσφωνήσεών του. Σημειωτέον πρὸς τούτους, ὅτι ἡ γηθόσυνος αὕτη αὐξήσει τῆς Ἑλλάδος ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῆς Δημαρχίας Θεάνου Κανακάρη, ὅπερ καὶ τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἀσχημον ν' ἀναγράφῃ ἐφ' ὑψηλῆς στήλης ὁ κ. δήμαρχος, ἵνα αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ ἔχωσιν ὄρατὰ τὰ σημεῖα τῆς ἀξίας τοῦ συγχρόνου δημάρχου, οὗτινος καὶ αὕτη ἡ παντόφλα ἔχει ἱστορικὴν ἀξίαν.

Μενέλαος.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Κύριε Μενέλαε. — Καλὸν εἶναι νὰ φανερωθῆτε εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τὸ ἀληθινόν σας ὄνομα, διὰ νὰ *κουβεντιάζωμεν* ὀλίγον καὶ ἰδιαιτέρως. Ὅσον ἀπὸ ἔχεμύθειαν ἔχετε ὁσην θέλετε.

Ἡ Διδέθυσις.